Nezapomeňte, že zítra je poslední den února a tedy poslední příležitost poslat do soutěže Trapsavec svoji poezii či prózu.
Dnes zveřejněná báseň Písničkář svým námětem vztahujícím se k světu hudebnímu má šanci oslovit většinu čtenářů tohoto serveru. Je nakonec i velmi zajímavými ohlédnutím. Máte-li v próze rádi napínavé a nejasné zápletky, pak se začtěte do Strže, která ukazuje, že zážitek z kriminální oblasti si můžete odvézt i z lesa. Oba příspěvky jsou z loňského ročníku Trapsavce.
Příjemné čtení

Písničkář

Nikdy jsem neuměl hrát,
nikdy jsem neuměl zpívat
Před lidmi s kytarou stát,
do očí se jim dívat
Chtěl jsem jak Merta hrát,
psát verše jako Kryl
a akordů aspoň pár
jen stěží se naučil
Tisíckrát přehrané pásky
byly můj Otčenáš
Vyznání vzpoury a lásky
hledal jsem na strunách
Nosil jsem vlasy dlouhý,
Dylana znal nazpaměť
A nemoh´ jsem spát z touhy
změnit v lepší svět!
Pravdy plné vykřičníků
skryté ve všech písničkách
Básně psané do šuplíku
a John Lennon na tričkách
A taky holkám hrát
chtěl jsem po setmění
„Co musíš se větru ptát“
a „Časy že se mění!“
Dívám se s úsměvem zpět
a roky přibývají
V lepší se nemění svět,
dál kluci v parku hrají
Na všechna velká přání
pořád míň času zbývá
Dnes velkým pravdám se bráním
a někdy si potichu
zpívám… **Jiří Pachl**

Strž

„Je to smutný,“ povzdechl si Brouk při pohledu na staré kanady, které se rozpadly chvíli poté, co z nich Pavouk vysypal zbytky ztrouchnivělých novin. „Myslíte, že se tu Gándy ještě někdy ukáže?“ Na to nikdo z nich odpovědět neuměl. Gándy byl vlk

samotář, kterého párkrát pozvali na oheň. Pokaždé přišel rád, ale po pár hodinách na něm bylo znát, že už by byl raději zase sám, tady na tom svém místě, kde ho před lety náhodou objevili při slaňování. Byla to velká nepřístupná strž s plochým dnem. Cestu, kterou sem chodil, jim nikdy neukázal. Ještě na podzim se domluvili na termínu prvního jarního táboráku, ale Gándy se neukázal, tak vzali lana a spustili se po skále, aby zjistili, co se s ním děje. Ale jediné, co našli, byly kanady, které tu ležely celou zimu ve sněhu. Pod skálou byl malý převis, který ústil do útulné jeskyně, kde Gándy přespával. Celou ji prohledali, kdo ví, možná se z posledního čundru nevrátil, ale nenašli nic, co by to potvrdilo. Všem se ulevilo, když vylezli ven s prázdnou.
„Třeba si splet datum," dumal Brouk.
„Nebo je nemocnej," hlesl Elvi, „určitě se brzy objeví."
„Co tu děláte!?" zaznělo jim z čista jasna za zády. „Jak jste se sem dostali?" Spatřili asi pětadvacetiletého mladíka, který se vyzývavě zastavil s rukama v bok opodál.
Nevypadal ani trochu jako tramp a proto si Pavouk dovolil použít trochu ostřejší tón. „Co je ti do toho, mladej? Spíš řekni, jak ses sem dostal ty!"
Vetřelec si měřil pohledem celé okolí od velkého mraveniště po zbytky Gándyho ohniště. „To není vaše věc," odsekl, „mně to tu patří." Odhrnul si cíp kabátu a zahákl ho za pouzdro s nožem, Gándyho nožem. Bezpečně ho poznali. Vrhli se na něj a až potom se začali vyptávat. Jmenoval se Roman. Vůbec nebyl Gándymu podobný až na tu hlavu jako koleno, ale tvrdil, že je jeho syn. „Táta umřel v únoru na raka, chtěl, abych sem za něj přišel zapálit poslední oheň. Jako na rozloučenou, chápete? Tak mě sakra už rozvažte!"
Ten večer věnovali smutným vzpomínkám na kamaráda a Gosé se ze žalu ožral jako prase.
…
Byla středa a Brouk seděl nad osadní kronikou. Dokola si pročítal smutný zápis z minulého víkendu a stále mu v něm něco chybělo. Fotka! To je ono! Sám se divil, že je nikdy nenapadlo se s Gándym vyfotit. Jenže bez ní ten zápis nikdy nebude úplný. Matně si vzpomněl, že občas mluvil o svém truhlářství v nějakém Neznášově. Najít si tu vesnici na mapě byla pro Brouka hračka.
Byla to malá vesnická díra. Brouk nemusel pátrat dlouho. Kousek od návsi, spatřil starou oprýskanou ceduli a pár metrů za ní i dílnu. Zvonek truhlářství nejspíš nefungoval, tak zkusil druhý s nápisem Zahálkovi. Z okna v patře nad dílnou vykoukla starší paní. Hned ho pozvala dovnitř, dovedla ho ke skříni s pojistkami a začala se shánět po šroubováku. Když jí Brouk vysvětlil, že nepřišel kontrolovat elektroměr, znejistěla. „Tak co teda chcete? Jestli něco nabízíte, nemám zájem." V chodbě to vonělo po perníku a paní musela odběhnout, aby ho vytáhla z trouby.
„Víte," volal za ní, „přišel jsem kvůli panu Zahálkovi. Nedávno jsem mluvil s vaším synem a dozvěděl se, co se mu stalo. Rád bych vám vyjádřil upřímnou soustrast." V tu chvíli paní upustila plech s perníkem na podlahu.
…
„Tos jí musel dost vyděsit. Teda ke mně někdo takhle přijít s upřímnou soustrastí, sekne to se mnou v tu ránu." Smál se i navzdory všem okolnostem Elvi, když Brouk v sobotu ráno na osadě vyprávěl o svém pátrání.
„Zvládla to dobře," ujistil ho, „ale když mi vysvětlila, jak se věci maj, myslel jsem v první chvíli, že to se mnou sekne taky."
„Takže, abych to shrnul," chtěl se Pavouk dopátrat pointy, „Gándy podle toho, co ti řekla, neumřel na raka, ale zato je od podzimka nezvěstnej. A navíc ten jeho kluk, co jsme ho potkali, má ještě minimálně dva roky sedět na Pankráci za ozbrojenou vloupačku. Chápu to dobře?"

Brouk jen kýval hlavou a špulil rty.
„Tak to je teda těžká schíza. Budeme věřit jí, nebo cápkovi, co možná utek z basy?“ řekl Gosé.
„Možná bychom měli zavolat policajty a říct, co víme. Musí přece ještě pátrat, jestli se Gándy pohřešuje,“ snažil se Elvi o logický přístup.
„Neblbni,“ rozhodil rukama Gosé, „jestli měl pravdu ten mladej, budeme za voly.“
„Prdlajs,“ rozseknul to Brouk, „já s Gosém to ještě jednou prolezeme dole a pak se uvidí.“
…
Jakmile se Brouk dostal až na dno, hned věděl, že tu něco nehraje. Velké mraveniště opodál bylo rozkopané a koukala z něj velká holenní kost. Zatočila se mu hlava, až si musel sednout na pařez. V tu samou chvíli mu něco prosvištělo nad hlavou.
Otočil se. Jen tak tak, že stačil uhnout před další ránou. Sekyra se zasekla hluboko do pařezu, a Roman na jejím druhém konci s ní vztekle cloumal. Brouk na nic nečekal a poslal ho k zemi jedním z chvatů, který se naučil na vojně. Odtáhl bezvládného mladíka do jeskyně a pořádně ho svázal vším, co našel. Teď jen rychle nahoru a něco vymyslet.
…
Těžce oddechoval, když se protáhnul úzkou zarostlou soutěskou, která ho vyplivla na druhé straně strže. Měl na to jen chvíli, než si ostatní všimnou, že je pryč. Třásla se mu kolena, ale věděl, že to musí udělat. Do jeskyně pod převisem to bylo pár desítek metrů.
Roman ležel stále spoutaný a v bezvědomí. Když ho tu potkal prvně, věděl, že s ním budou jen problémy. Znal ho už od mala, vyrůstali spolu v děcáku. Asi v deseti Romana Zahálkovi adoptovali a on už ho pak nikdy neviděl. Až do loňského podzimu. Narazil na něj v lese za osadou. Možná by teď nemusel být v takové šlamastice, kdyby ho nesledoval.
Za ty roky udělal Roman docela zajímavou kariéru. V sedmnácti ukradl auto, ale Zahálkovi ho vzali na milost. Bohužel si toho dost nevážil a časem z něj vyrostl hajzlík par excellence. Vyvrcholilo to před třemi lety ozbrojenou loupeží. Chytili ho, ale peníze se nikdy nenašly, a když se mu z vězení podařilo utéct, šel si pro ně, aby se mohl vypařit. Samozřejmě si je schoval v tátově strži, kam ho Gándy jako kluka párkrát vzal.
Sledovat Romana nebylo nijak těžké. Když zjistil, kde je, ukryl se a pozoroval, jak kope díru pod jedním stromem. Taky viděl Gándyho, který se vrátil na svůj flek s košíkem hub. Neslyšel, co si povídají, i když na sebe křičeli. Pak se začali rvát. Věděl, že musí něco udělat. Skočil mezi ně, odtrhnul je a v tom se to stalo. Gándy zavrávoral, upadl a rozbil si hlavu o kámen.
Roman ho poznal a nad Gándyho mrtvolou o sobě kámošovi z děcáku všechno vyklopil. Tak se po letech dali ze strachu zase do kupy. Tělo zahrabali v mraveništi, ale prachy nenašli. Gándy je nejspíš našel a ukryl někde jinde. Hned začátkem týdne pak napadl první sníh a strž byla až do jara nepřístupná.
Když Romana minulý týden s celou partou potkali, došlo mu, že po penězích stále pátrá. Věděl, že ho nepráskne, ohledně Gándyho smrti měli dohodu, jenže… Svědomí ho užíralo celý týden. Strach a nejistota. Romana se musí zbavit. A lepší příležitost už se nenaskytne.
To mu proběhlo hlavou, když nad ním tak stál. Měl v plánu ho vzít něčím přes hlavu, ale pak si všiml Gándyho nože. Ano, to bude hezká ironie. Vytrhl mu ho z pouzdra a vrazil do prsou. A teď rychle pryč, ještě není nic ztraceno. Ještě to může vyjít.
…
„Co se, prosím tě, stalo? Gosé vypadá, že si nadělal do kalhot, prej jsou tam dole lidský kosti,“ strachoval se Elvi, když doběhl na skálu za Broukem. Gosé supěl hned za ním.
„Nevím, vypadalo to tak. Ty seš doktor, tak by ses tam měl asi podívat,“ krčil Brouk ramena, „myslím, že je to Gándy.“

„Jsem jen zubař, to snad víš, ale fajn, omrknu to," souhlasil.
„Kde je vůbec Pavouk?"
„Běžel na kopec kvůli signálu. Volá policajty. Hned tu bude." Vysvětloval zadýchaný Gosé.
O pár chvil později už se Elvi spouštěl do strže, jenže sotva slezl, už chtěl zase vytáhnout nahoru.
„Co je? Ten frajer zdrhnul? Já ho svázal na fest," dušoval se Brouk.
Elvi si ho změřil pohledem a pak se ho hodně divným tónem zeptal: „Seš si jistej, že jsi ho jenom svázal? Protože tam leží tuhej."
„Neblbni, já ten chvat umím, nezabil jsem ho. Určitě dejchal, když jsem odešel," bránil se Brouk a byl z toho úplně mimo.
„Jistý je, že teď už nedejchá, pod sebou má kalu krve a v hrudníku má zapíchlou kudlu…" Elvi to nedořekl, protože z roští se najednou vyloupnul Pavouk.
„Policajti tu budou tak za půl hodiny, cestu jsem jim popsal," hlásil. „Co dělá ten hajzl? Proč ho nikdo nehlídá?"
„Je po něm," odpověděl mu Gosé a otočil se po Broukovi, který si začínal rvát vlasy.
„Tys ho, Brouku, tó…?" Zíral na kamaráda a zblednul.
„Byl živej, když jsem odcházel," mumlal si Brouk už jen tak pro sebe, jako by se o tom chtěl sám přesvědčit.
„Není to nějaká blbá legrace, co Gosé? Nějakej váš vtípek," Trhalo Pavoukovi v koutku.
„Pro Kristovy rány, snad si nemyslíš, že jsem takovej magor?" spustil Elvi.
„To ne, promiň," omlouval se Pavouk, „jenže jestli to neudělal Brouk, pak si to ten mladej musel udělat sám, jinak nevím."
„Sám? To snad nemyslíš vážně," tlemil se skoro nepříčetně Gosé. Pak se hystericky otočil na Brouka. „Promiň, ale podle všeho jsi to musel bejt ty. Přece nemůžeme věřit, že se sám a ještě svázanej probodnul nožem. Možná bys měl konečně říct, jak to dovopravdy bylo."
Brouk se po něm nechápavě kouknul. „Jakým nožem? Proboha, věřte mi, já ho jen praštil do hlavy."
„Elvi to řek, trčí z něj Gándyho kudla," řval na něho Gosé, „a dole jsi byl jen ty a on. Jeden z vás to musel udělat. Tys na to měl rozhodně dost času. Tak už přestaň a…" Najednou se svalil jako podťatej. Nad ním stál Elvi a hladil si otékající pěst. „Splet se, že jde o Gándyho nůž jsem neříkal."
…
Tenhle zápis byl pro Brouka tím nejtěžším, co kdy dělal. Ale jako kronikář si nedokázal představit, že něco zamlčí. Proto vzal nakonec pero a pustil se do něj. Gosé jim ještě před příjezdem policie všechno vyklopil. Jak potkal Romana, jak nešťastnou náhodou umřel Gándy, o té jejich krvavé dohodě, uloupených penězích, prostě všechno. I to, že se cestou pro Pavouka a Elviho stavil ve strži. Kdyby ho v tu chvíli nenapadlo, že si zahraje na osud a probodne Romana nožem jeho nevlastního otce, kdyby ho umlátil větví nebo šutrem, nikdy by se nepodřekl. Nikdy by nikdo na nic nepřišel. A Brouka při těch řádcích mrazilo v zádech hlavně proto, že věděl, jak málo chybělo, aby ten pruhovanej mundůr navlékli jemu. **Petr Dolyk Doležal**